

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně: **S. E.**, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, t.č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupené JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Praha 1, Bolzanova 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 8.10.2010 č.j. OAM-64/ZA-06-ZA09-2010, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8.10.2010 č.j. OAM-64/ZA-06-ZA09-2010 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obav, že by ji mohli neznámí muslimové vyhledat a zabít, neboť v lednu 2010 zabili

oba její rodiče. Žalovaný po porovnání informací, které žalobkyně uváděla v průběhu správního řízení s informacemi o zemi jejího původu dospěl k závěru, že žalobkyně neuplatňovala jakýmkoliv způsobem svá politická práva či svobody a stejně tak z těchto informací nelze dovodit, že by ve své vlasti byla pronásledována z důvodů náboženských. Kromě toho důvody uváděné žalobkyní, které ji vedly k opuštění Nigérie žalovaný hodnotil jako nevěrohodné. Žalovaný tedy neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 12 zákona o azylu ani podle § 13 a § 14 téhož zákona. Stejně tak nedospěl k závěru, že u žalobkyně jsou dány podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany podle § 14a citovaného zákona, když vycházel z informačních zdrojů o zemi původu žalobkyně a pokud se žalobkyně zmiňovala o obavách ze strany muslimů v Nigérii, nevyužila možnosti obrátit se na kompetentní státní orgány či nevládní organizace k ochraně svých práv.

Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, v níž uvedla, že žalovaný porušil ustanovení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Současně žalovanému vytýkala porušení ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu, neboť se domnívá, že uvedla okolnosti svědčící pro udělení azylu dle těchto zákonných ustanovení. Taktéž se domnívá, že žalovaný pochybil ve svém tvrzení, že v nigerijských zákonech jsou stanoveny právní instituty, které může žadatel využít na ochranu své osoby a obrátit se na kompetentní orgány ve své vlasti se žádostí o ochranu. Na výzvu soudu pak žalobkyně doplnila svou žalobu tak, že žalovaný nijak nezpochybnil její tvrzení o odloučení od rodičů, o jejich aktivitách, náboženské situaci a následném zabití rodičů. Dále namítala, že je všeobecně známo, že Nigérie proklamuje dodržování lidských práv i v oblasti náboženství, což má zakotveno přímo v ústavě, na druhou stranu není však schopna zajistit těmto právům dostatečnou ochranu. Podle žalobkyně si žalovaný pro své rozhodnutí nezajistil informace o situaci v zemi původu žalobkyně.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 9.11.2010 uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobkyně sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem její žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou obavy, že ji neznámí muslimové mohli v zemi původu vyhledat a zabít, neboť v lednu 2010 zabili oba její rodiče. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobkyně o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobkyně a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný odkázal na své závěry obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a proto navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 8.10.2010 č.j. OAM-64/ZA-06-ZA09-2010 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18.2.2010 odpověděla na otázku, z jakých důvodů opustila svou vlast tak, že odjela z náboženských důvodů. Otec byl křesťanským pastorem, ona v té době studovala a bydlela na škole – internátu. V Nigérii došlo k problémům, při kterých byli její rodiče zabiti. Rodinný přítel ji v lednu 2010 zavolal, že zemřeli. Poté se procházela ulicemi, plakala a potkala muže, jehož vůbec neznala. Byl to „běloch“, který se jí zeptal, zda chce začít nový život a navrhl jí, aby odjela. Neví, kde se procházela a toho muže neznala. Nevěděla kam letí, dověděla se to až na místě, že je v České republice v Praze. Zaplatil jí taxíka a řekl, že má v Zastávce žádat o azyl. Žalobkyně se bojí, že by po ní muslimové také pátrali. Jako dceru zabitých rodičů by ji nenechali na pokoji. Osobně s nimi žádné střety neměla. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla, že její otec se podílel na chodu křesťanské církevní komunity, matka i otec byli zabiti. Čekala od nich telefonát, ale nezavolali. Plakala a toulala se ulicemi, poté vysvětlila svůj problém muži, který se zeptal proč pláče. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 24.2.2010 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobkyně opakovala, že Nigérii opustila dne 11.2.2010 z náboženských důvodů. Její otec byl křesťanským pastorem, matka představitelkou ženského hnutí. Muslimové otce přesvědčovali, aby konvertoval k jejich víře, což odmítl. Jakmile začal mít s nimi otec potíže, poslali ji rodiče z domu a navštěvovala školu Fitland v Benin City. Oba rodiče byli při střetu v lednu 2010 mezi muslimy a křesťany zabiti. Poté žalobkyně stejným způsobem popsala, jak zemi původu opustila za pomoci neznámého muže. V případě návratu se bojí, že by po ní mohli muslimové pátrat. Dne 3.3.2010 byl s žalobkyní proveden doplňující pohovor a při něm žalobkyně uvedla, že ve 20-ti letech ji přestalo bavit být stále sama s rodiči, chtěla sourozence, což rodiče nechtěli a poslali ji raději do střední školy. Rodiče žalobkyně navštěvovala o víkendy a občas byla svědkem toho, že muslimové přicházeli za otcem a přesvědčovali ho o konverzi k islámu. O smrti obou rodičů jí telefonovali sousedé, že je zabili muslimové. Dále žalobkyně opětovně popsala, jak se za pomoci neznámého muže dostala do České republiky a dodala, že sama jinou pomoc ve své vlasti nevyhledala. Bála se, že by jí mohli muslimové také zabít.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se pro účely tohoto zákona za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu

posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b citovaného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

V daném případě tedy v průběhu celého správního řízení žalobkyně opakovaně uváděla stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy těmito důvody byly její obavy z neznámých muslimů, kteří zabili v lednu 2010 rodiče a mohli by také vyhledat ji a rovněž zabit. V žalobě žalobkyně vytýkala žalovanému, že jí nebyla udělena mezinárodní ochrana z důvodů stanovených v ust. § 12 zákona o azylu. V tomto směru žalobkyně v průběhu správního řízení tvrdila, že byla v zemi původu pronásledována z náboženských důvodů. Správní spis obsahuje řadu informací o zemi původu žalobkyně, které vyplývají ze zpráv citovaných v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Mimo jiné se v této souvislosti poukazuje na

Výroční zprávu o svobodě vyznání v Nigérii MZ USA ze dne 19.9.2008. V této zprávě je mimo jiné uvedeno, že nigerijská Ústava garantuje svobodu vyznání, včetně možnosti změnit toto vyznání či víru a svobodu projevu a šíření vyznání či víry. Z těchto zpráv vyplývá také, že dochází ke střetům mezi muslimy a křesťany v různých částech Nigérie, zejména v centrální části mezi převážně křesťanským jihem a muslimským severem. Žalobkyně jako stěžejní důvod své žádosti opakovaně uváděla obavu, že by po ní mohli pátrat muslimové v souvislosti se zabitím jejich rodičů, na druhé straně této události nebyla přítomna, dozvěděla se jí telefonicky a netuší proč byli její rodiče zabiti. Z obou pohovorů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany soud zjistil, že žalobkyně neuvedla, že by se jí v zemi původu něco stalo a taktéž ani neuvedla důvod, pro který se domnívá, že by ji měly neznámé osoby ublížit. Pakliže žalobkyně tyto důvody měla před opuštěním Nigerie mohla se obrátit na příslušné kompetentní orgány, čehož nevyužila. Stejně tak vyloučila jakékoliv problémy ze strany státních orgánů. Z uvedeného vyplývá, že žalobní bod spočívající v porušení ustanovení § 12 zákona o azylu žalovaným je zcela nedůvodný. Stejně tak nedůvodné je vytýkané porušení ust. § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, které žalobkyně v žalobě uvádí bez bližšího odůvodnění, neboť ze správního spisu krajský soud zjistil, že si žalovaný opatřil pro své rozhodnutí všechny dostupné informace, zejména ze žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, z opakovaných pohovorů k důvodům této žádosti, jakož i z aktuální zprávy o poměrech v zemi původu žalobkyně. Tato zjištění řádně vyhodnotil a přijal na ně příslušné právní závěry. Samotné informace o zemi původu žalobkyně, které žalovaný uvádí v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pak vylučují žalobní námitku, že žalovaný nevycházel z objektivních zdrojů při hodnocení poměrů v Nigérii, a že „by měl své rozhodnutí dostatečně podložit místními materiály“.

Soud proto žalobu žalobkyně jako nedůvodnou zamítl, a to dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. Za souhlasu účastníků řízení rozhodl soud ve smyslu § 51 odst.1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 10. února 2012

JUDr. Petr Indráček
Samosoudce